A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2011. április 13.*

A T-262/09. sz. ügyben,

a **Safariland LLC,** korábban Defense Technology Corporation of America (székhelye: Jacksonville, Florida [Amerikai Egyesült Államok], képviselik: R. Kunze és G. Würtenberger ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: D. Botis, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: angol.

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó a Törvényszék előtti eljárásban:

a **DEF-TEC Defense Technology GmbH** (székhelye: Frankfurt am Main [Németország], képviselik kezdetben: H. Daniel és O. Haleen, később: O. Haleen ügyvédek)

beavatkozó,

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa által 2009. május 4-én, a Defense Technology Corporation of America és a DEF-TEC Defense Technology GmbH közötti felszólalási eljárással kapcsolatban hozott határozat (R 493/2002-4. (II.) sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök, S. Papasavvas (előadó) és A. Dittrich, bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2009. július 6-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2009. október 13-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2009. november 10-én benyújtott válaszbeadványára,

a 2010. szeptember 22-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 1995. május 19-én a beavatkozó, a DEF-TEC Defense Technology GmbH, és a Wyoming állam (Egyesült Államok) joga szerinti Defense Technology Corporation of America társaság (a továbbiakban: wyomingi társaság) között olyan forgalmazási megállapodás jött létre, amelynek értelmében az előbbi társaság kötelezettséget vállalt többek között arra, hogy részesedése 50%-át az utóbbi társaság tulajdonában lévő jogi személyre vagy az e társaság által megjelölt természetes személyre ruházza át, és arra, hogy az utóbbi társaság termékeit (például önvédelmi spray-ket) az összes

eladott termék után járó 10%-os jutalék, valamint hitelkeret fejében Európában forgalmazza (a továbbiakban: 1995. május 19-i megállapodás).

2 1996. június 1-jén a wyomingi társaság elnöke a társaság nevében lemondott a FIRST DEFENSE és a FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR szó- és ábrás védjegyekre vonatkozóan a társaságot az európai területre vonatkozóan megillető valamennyi jogról, és hozzájárult ahhoz, hogy a beavatkozó Európában lajstromoztassa az említett védjegyeket.

3 1996. augusztus 23-án a felperes, a Safariland LLC, korábbi nevén Defense Technology Corporation of America, megvásárolta a wyomingi társaság eszközeit. Ez az átruházás kiterjedt a Defense Technology Corporation of America kereskedelmi névre, a wyomingi társaság tulajdonában lévő, az Egyesült Államokban lajstromozott védjegyekre, és az önvédelmi spray-k termékcsoportjára.

4 1997 júniusáig a beavatkozó kapott a felperes FIRST DEFENSE önvédelmi spray-iből, és Európában saját nevében forgalmazta azokat. A felperes és a beavatkozó közötti kapcsolat 1997 nyarán vagy 1997 ősze elején véget ért.

5 1997. szeptember 16-án a beavatkozó a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

6 A lajstromoztatni kívánt védjegy az alábbi FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR ábrás megjelölés (a továbbiakban: vitatott védjegy) volt:

7 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 5., 8. és 13. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, az egyes osztályba tartozó áruk leírása pedig a következő:

– 5. osztály: „Gyógyszerészeti és állatgyógyászati készítmények; egészségügyi készítmények; diétás anyagok gyógyászati használatra, bébiételek; tapaszok, kötszeranyagok; fogtömő anyagok és fogászati mintázóanyagok; fertőtlenítőszerek; kártékony állatok irtására szolgáló készítmények; gombaölőszerek (fungicidek), gyomirtó szerek (herbicidek)”;

– 8. osztály: „Kéziszerszámok és kézzel működtetett eszközök; evőeszközök; vágó- és szúrófegyverek; borotvák”;

– 13. osztály: „Lőszerek, lövedékek, gázspray-k, egyéb támadó- és önvédelmi fegyverek”.

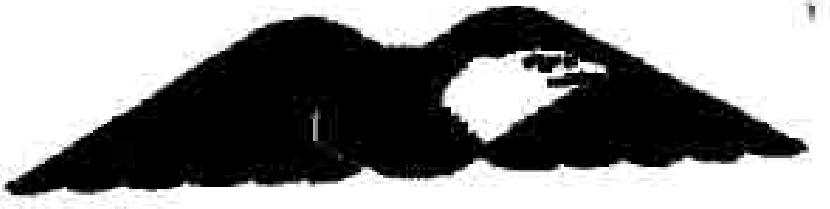
8 A védjegybejelentést a Közösségi Védjegyértesítő 1998. december 7-i 93/1998. számában hirdették meg.

9 1999. március 8-án a felperes a 40/94/EK rendelet 42. cikke (jelenleg a 207/2009/EK rendelet 41. cikke) alapján a fenti 7. pontban foglalt áruk vonatkozásában felszólalást tett a vitatott védjegy lajstromozásával szemben.

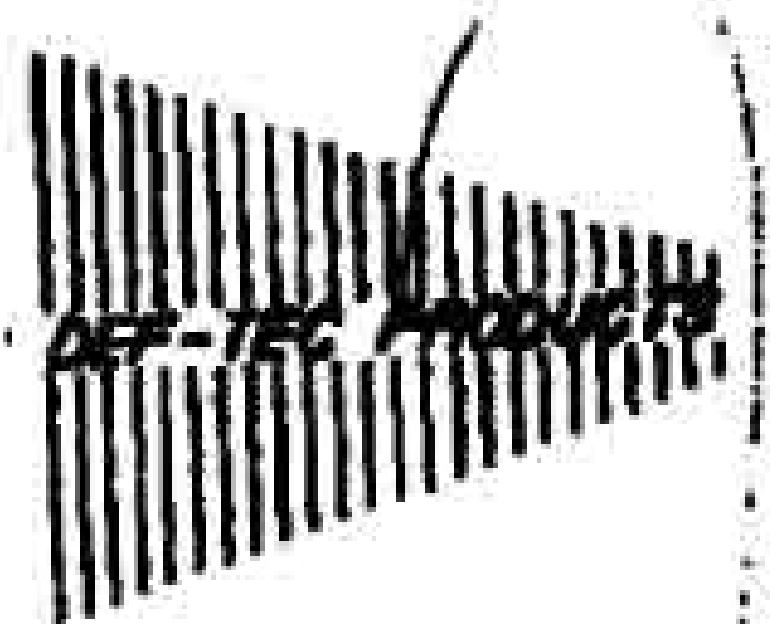
10 A felperes felszólalását elsősorban a 40/94/EK rendelet 8. cikkének (3) bekezdésére (jelenleg a 207/2009/EK rendelet 8. cikkének (3) bekezdése) alapította, tekintettel arra, hogy a beavatkozó az említett rendelkezés értelmében az ügynöke volt, és a hozzájárulása nélkül kérte az Egyesült Államokban lajstromozott alábbi védjegyekhez nagyon hasonló megjelölés lajstromozását:

– a 1763666. számon lajstromozott FIRST DEFENSE szóvédjegy, amely a 13. osztályba tartozó „aerosol tartályos kiszerelésű, irritáló szerves gázt tartalmazó, nem robbanó önvédelmi fegyverre” vonatkozik;

– az alábbi, 1885967-es számon lajstromozott, repülő sast ábrázoló ábrás védjegy, amely a 13. osztályba tartozó „aerosol tartályos kiszerelésű, irritáló szerves gázt tartalmazó, nem robbanó önvédelmi fegyverre” vonatkozik:

– az alábbi, 1 792 165-ös számon lajstromozott, egy háromszögletű ábrát és benne a „DEF-TEC PRODUCTS” szóelemet tartalmazó ábrás védjegy, amely számos, a 13. osztályba tartozó árura vonatkozik:

11 2002. március 21-i határozatával a felszólalási osztály részben helyt adott a felszólalásnak a 40/94 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésén alapuló részében, illetve a 8. osztályba tartozó „vágó- és szúrófegyverek", valamint a 13. osztályba tartozó „lőszerek, lövedékek, gázspray-k, egyéb támadó- és önvédelmi fegyverek" tekintetében.

12 2002. május 21-én a beavatkozó a 40/94 rendelet 57–62. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 58–64. cikke) értelmében fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál a felszólalási osztály határozata ellen.

13 2004. november 8-i határozatával (a továbbiakban: 2004-es határozat) az OHIM második fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést, és a beavatkozót kötelezte a költségek viselésére.

14 A Törvényszék Hivatalához 2005. január 12-én benyújtott keresetlevelével a beavatkozó a 2004-es határozattal szemben keresetet terjesztett elő, amelyet T-6/05 számon vettek nyilvántartásba.

15 A Törvényszék T-6/05. sz., DEF-TEC Defense Technology kontra OHIM – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR) ügyben 2006. szeptember 6-án hozott ítéletével (EBHT 2006., II-2671. o., a továbbiakban: a Törvényszék ítélete) hatályon kívül helyezte a 2004-es határozatot.

16 A Törvényszék ítéletének 39. pontjában kimondta, hogy „mivel a [beavatkozó] az Elsőfokú Bíróság előtt nem vitatta a védjegyjogosult ügynöki jogállását, azt kell meghatározni, hogy a [beavatkozó] kapott-e a védjegyjogosulttól engedélyt arra, hogy a kívánt lajstromozás iránti kérelem ügyében eljárjon.

17 A Törvényszék ítéletének 46. pontjában emlékeztetett arra, hogy „a [beavatkozó] és a wyomingi társaság valós és tényleges kereskedelmi kapcsolatban állt az 1996. június 1-jei nyilatkozat születésének időpontjában, amely körülmény magyarázattal szolgálhat arra, hogy a korábbi jogosult úgy döntött, hogy pénzbeli ellenszolgáltatás nélkül ad engedélyt." A Törvényszék ehhez hozzáfűzte, hogy „[m]indenesetre az, hogy ezen megállapodás esetleg atipikusnak tekinthető, önmagában még, amint arra a fellebbezési tanács is utalt, nem kérdőjelezheti meg a ténylegesen megadott engedély érvényességét".

18 A Törvényszék ítéletének 48. pontjában kimondta, hogy az 1996. június 1-jei nyilatkozat egyértelmű, határozott és feltétel nélküli engedélyt tartalmaz. Ugyanakkor mivel az engedély megadásának napja és közösségi védjegybejelentés napja közötti időszakban megváltozott a védjegyjogosult személye, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy meg kell állapítani, hogy az engedély érvényes-e, és hogy a beavatkozó hivatkozhat-e rá.

19 A Törvényszék ezenkívül az ítélet 49. pontjában rámutatott arra, hogy „a fellebbezési tanács – amikor tévesen úgy ítélte meg, hogy az 1996. június 1-jei nyilatkozat nem tartalmaz egyértelmű, határozott és feltétel nélküli engedélyt, amely felhatalmazná a [beavatkozót], hogy eljárjon az érintett védjegy bejelentésének ügyében – nem tette fel azt a kérdést, hogy a wyomingi társaság eszközeinek megvásárlásakor érvényben maradt-e a fenti engedély". A Törvényszék kifejtette, hogy „[m]ivel ezt a kérdést, amelyre szigorúan [az 1995. május 19-i megállapodásban részes] felek között fennálló jogviszonyokra és kereskedelmi viszonyokra alkalmazandó jog függvényében adható válasz, az OHIM előtti eljárás során egyik fél sem vetette fel, [a Törvényszék] e tekintetben nem foglalhat állást."

20 Végül a Törvényszék az ítélet 50. pontjában azt állapította meg, hogy „[az 1995. május 19-i megállapodásban részes] felek között fennálló jogviszonyokra és kereskedelmi viszonyokra alkalmazandó jog alapján ugyanis a fellebbezési tanácsnak vizsgálnia kellett volna, hogy az adott esetben az említett viszonyok ténylegesen fennmaradtak-e a wyomingi társaság eszközeinek megvásárlása után, és a [felperes] a védjegy korábbi jogosultjának helyébe lépett-e jogai, és esetlegesen kötelezettségei tekintetében".

A Törvényszék ebből arra következtetett, hogy „[e]bben az összefüggésben a fellebbezési tanácsnak különösen azt kellett volna meghatározni, hogy a [beavatkozó] által 1996. június 1-jén kapott engedély érvényben maradt-e a wyomingi társaság eszközeinek megvásárlásakor", és hogy „[a]mennyiben a válasz igen, a fellebbezési tanácsnak vizsgálnia kellett volna, hogy az érintett védjegy bejelentésének napján a [felperest] kötötte-e ezen engedély, vagy sem". A Törvényszék végül azt állapította meg, hogy „[a]mennyiben a [felperest] már nem kötötte az engedély, a fellebbezési tanácsnak azt kellett volna mérlegelnie, hogy a [beavatkozó] joggal hivatkozhatott-e még az engedély hiányának kompenzálására is".

21 A Törvényszék következésképpen hatályon kívül helyezte a 2004-es határozatot abban a részében, amelyben a fellebbezési tanács nem vett tudomást az 1996. június 1-jei engedély érvényességéről.

22 Az OHIM fellebbezési tanácsainak elnöksége 2007. február 16-i határozatával az ügyet a negyedik fellebbezési tanács elé utalta. Az ügyet R 0493/2002-4. számon vették nyilvántartásba.

23 2009. május 4-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály 2002. március 21-i határozatát, elutasította a felszólalást, és a felperest kötelezte a költségek viselésére.

24 Lényegében a fellebbezési tanács először is azt állapította meg az ütköző védjegyekkel kapcsolatban, hogy a vitatott védjegy igen hasonlít az Egyesült Államokban lajstromozott három védjegy közül kettőre, méghozzá az 1885967. és az 1763666. lajstromszámú védjegyre (a továbbiakban: korábbi védjegyek), mivel tartalmazza azok megkülönböztető elemeit, a sas ábráját és a „first defense" kifejezést. A fellebbezési tanács másfelől úgy ítélte meg, hogy a korábbi védjegyek egyes olyan árukat is jelölnek,

amelyek tekintetében helyt adott a felszólalásnak, méghozzá „gázspray-ket” és „egyéb támadó- és önvédelmi fegyvereket”. Szerinte viszont a korábbi védjegyek által nem jelölt „vágó- és szúrófegyverek és lőszerek” jellegüket tekintve nem hasonlíthatók össze az 1995. május 19-i megállapodás tárgyát képező árukkal, vagyis a paprika gázspraykkel. Míg ugyanis a paprika gázspray célja a támadás elhárítása anélkül, hogy a támadó súlyos sérülést szenvedne, a beavatkozó árui, a „vágó- és szúrófegyverek, lőszerek és lövedékek” fegyverek, illetve lőfegyverekhez használt áruk.

25 A fellebbezési tanács határozatában azt állapította meg, hogy a felszólalási osztály nem fejtette ki, hogy a korábbi védjegyek alapján miért tagadható meg a beavatkozó által benyújtott közösségi védjegy lajstromozása a „vágó- és szúrófegyvereknek, lőszereknek és lövedékeknek” minősülő áruk tekintetében. Ezenkívül miután rámutatott arra, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében biztosított védelem nemcsak a hivatkozott korábbi védjegy jogosultjának áruival és szolgáltatásaival azonos árukra és szolgáltatásokra terjed ki, hanem az azokhoz szorosan kapcsolódó vagy gazdasági értelemben azoknak megfeleltethető árukra és szolgáltatásokra is, a fellebbezési tanács megállapította, hogy a jelen ügyben ez a rendelkezés nem vonatkozik az olyan árukra, mint a vágó- és szúrófegyverek és a lőszerek, amelyekre a korábbi védjegyek jogosultjának kereskedelmi tevékenysége nyilvánvalóan nem terjed ki.

26 Másodszor, a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése szerinti képviseleti viszony fennállását illetően a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy kizárólag az köti őt, ahogyan a Törvényszék ítéletében a wyomingi társaság és a beavatkozó közötti, az 1995. május 19-i megállapodásból eredő viszonyt minősítette, amely szerint ez nem más, mint az e rendelkezés értelmében vett „központi vállalkozás – ügynök közötti viszony”. Ugyanakkor azt állapította meg, hogy nem kötik őt a Törvényszéknek azok a megállapításai, amelyek az ebből eredő, azaz a wyomingi társaság eszközeinek felperes általi megvásárlását követően beállt következményekre vonatkoznak.

27 A fellebbezési tanács szerint a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésére alapított felszólalást el kellett utasítani, mivel a felperes és a beavatkozó között kizárólag abból adódóan állt fenn képviseleti viszony, hogy a beavatkozó és a wyomingi társaság közötti kereskedelmi kapcsolat *de facto* folytatódott. Tekintettel arra, hogy a beavatkozónak adott engedélyt sohasem vonták vissza, az engedély felperessel szembeni érvényesíthetőségének kérdése irreleváns. Továbbá a wyomingi társaság és a beavatkozó között fennállt képviseleti viszonyhoz hasonlóan az annak keretében kapott engedély e viszony megszakadását követően is váltott ki hatásokat. A fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdéséből eredő jogok a szóban forgó felek közötti különösen szoros kapcsolatból, nem pedig abból a tényből származnak, hogy a védjegyjogok a jogosultat illetik meg. Így a felperes nem hivatkozhat erre a rendelkezésre úgy, hogy megsért ezzel egy olyan engedélyt, amelyet sohasem vontak vissza, arra való hivatkozással, hogy ő a jogutódja a korábbi védjegyek jogosultjának, mivel az említett védjegyek átruházása nem keletkeztethet több jogot számára annál, mint amennyivel a védjegyek korábbi jogosultja rendelkezett.

28 A fellebbezési tanács szerint a felperes csak akkor járhatott volna el így, ha ő maga lett volna a beavatkozóval kapcsolatban álló központi vállalkozás. A felperes azonban nem állította, hogy bármilyen szerződéses kapcsolat állt volna fenn a felszólalási eljárásban részt vett felek között, és nem lehet ilyen kapcsolatra következtetni abból a tényből, hogy a felperes úgy viselkedett, mintha egyáltalán nem került volna sor eszközök átruházására. Ehhez a felperesnek azt kellene bizonyítania, hogy a beavatkozónak tudomása volt arról, hogy üzleti kapcsolatban áll egy másik társasággal.

29 A fellebbezési tanács megállapította, hogy még annak feltételezése esetén is, hogy a beavatkozó a felperes ügynökének tekinthető, indokolt a beavatkozó eljárása, mivel amiatt, hogy a felperes folyamatosan úgy viselkedett, mintha semmiféle átruházásra nem került volna sor, valamint hogy nem kötött új kereskedelmi megállapodást a másik féllel, és nem vonta hivatalosan vissza a jogelődje által adott engedélyt,

a beavatkozó kellő okkal hihette azt, hogy jogosult saját nevében védjegybejelentést tenni.

30 Miután a fellebbezési tanács megállapította, hogy kizárólag a 207/2009 rendelet 8. cikkének a felperes által hivatkozott (3) bekezdése alapján nem adhat helyt a felszólalásnak, megvizsgálta a felperes által jogszerűen hivatkozott összes korábbi jogot és felszólalási okot, azaz a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében közismert védjegyeket. Ezeket külön-külön, majd a felszólalást egészében elutasította.

A felek kérelmei

31 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

32 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

33 A tárgyaláson a felperes kiegészítette kérelmeit azzal, hogy a Törvényszék az OHIM mellett a beavatkozót is kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

34 Keresete alátámasztásául a felperes három jogalapra hivatkozik: elsőként a 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének megsértésére, másodikként ugyanezen rendelet 65. cikke (6) bekezdésének megsértésére, és harmadikként ugyanezen rendelet 63. cikke (2) bekezdésének, valamint 75. és 76. cikkének megsértésére.

35 Meg kell vizsgálni egymás után a második, az első és a harmadik jogalapot.

1. *A 207/2009 rendelet 65. cikke (6) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapról*

A felek érvei

36 A felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 65. cikkének (6) bekezdését, mivel figyelmen kívül hagyta a Törvényszék ítéletének rendelkező részét, és következésképpen annak tartalmát. Azt állítja, hogy e rendelkezés alapján a fellebbezési tanácsnak le kellett volna vonnia a Törvényszék ítéletének rendelkező részéből eredő megfelelő következményeket és az annak alapjául szolgáló indokokat, a bennük található ismertetés megváltoztatása és módosítása nélkül. A felperes szerint ha a fellebbezési tanács helyesen alkalmazta volna a Törvényszék ítéletének szövegét és a benne foglalt iránymutatást, és foglalkozott volna a Törvényszék által feltett kérdésekkel, akkor számára kedvezőbb döntést kellett volna hoznia.

37 A felperes úgy ítéli meg, hogy annak a ténynek, hogy a Törvényszék világosan kimondta, hogy a fellebbezési tanácsnak különösen azt kellett volna meghatároznia, hogy az 1996. június 1-jén kapott engedély érvényben maradt-e a wyomingi társaság eszközeinek megvásárlásakor, arra kellett volna indítania a fellebbezési tanácsot, hogy felhívja a felszólalási eljárásban részes feleket arra, hogy adják elő a Törvényszék ítéletében kifejezetten felvetődött kérdésekre vonatkozó álláspontjukat. A fellebbezési tanács azáltal, hogy nem vizsgálta részletesen a Törvényszék által felvetett kérdéseket, és ráadásul figyelmen kívül hagyta a képviseleti viszony fennállását, megsértette a gondos ügyintézés elvét, és túllépte a 207/2009 rendelet vonatkozó rendelkezései által ráruházott hatáskört.

38 Az OHIM vitatja a felperes érveit.

A Törvényszék álláspontja

39 A 207/2009 rendelet 65. cikkének (6) bekezdése alapján az OHIM megteszi az Európai Unió bírósága ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket.

40 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a megsemmisítő ítélet visszaható hatályú, tehát a megsemmisített aktusnak a jogrendszerből visszaható hatállyal való törlésével jár (lásd a Törvényszék T-402/07. sz., Kaul kontra OHIM – Bayer (ARCOL) ügyben 2009. március 25-én hozott ítéletének [EBHT 2009., II-737. o.] 21. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

41 Ugyanezen ítélkezési gyakorlatból következik, hogy ahhoz, hogy a megsemmisített jogi aktust kibocsátó intézmény a megsemmisítő ítéletnek eleget tegyen, és azt teljes mértékben végrehajtsa, nemcsak az ítélet rendelkező részét köteles tiszteletben tartani, hanem az annak szükséges alátámasztását képező indokokat is, mivel ezek nélkül nem lehet megállapítani a rendelkező részben foglaltak pontos értelmét. Ezek ugyanis azok az indokok, amelyek egyrészt megnevezik a jogellenesnek minősülő adott rendelkezést, másrészt rámutatnak a rendelkező részben megállapított jogellenesség pontos okaira, és amelyeket a megsemmisített aktus helyébe lépő új aktusnál az érintett intézménynek figyelembe kell vennie (lásd a fent hivatkozott Arcol-ítélet 22. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

42 A jelen ügyben a 2004-es határozat hatályon kívül helyezését követően ismét a fellebbezési tanács elé került a beavatkozó által benyújtott fellebbezés. Az OHIM-nak ahhoz, hogy megfeleljen a 207/2009 rendelet 65. cikkének (6) bekezdéséből eredő kötelezettségének, miszerint megteszi a Törvényszék ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket, úgy kellett eljárnia, hogy a fellebbezés az egyik fellebbezési tanács által meghozott új határozathoz vezessen. Pontosan ez történt, mivel az ügyet a negyedik fellebbezési tanács elé utalták, amely meghozta a megtámadott határozatot (lásd a fent hivatkozott Arcol-ítélet 23. pontját).

43 A felperes nem vitatja az ügynek a negyedik fellebbezési tanács elé utalásának jogszerűségét. Mindazonáltal arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanácsnak különösen azt kellett volna meghatároznia, hogy az 1996. június 1-jén kapott engedély érvényben maradt-e a wyomingi társaság eszközeinek megvásárlásakor.

44 Rá kell mutatni arra, hogy a jelen ügyben a Törvényszék ítélete nem szólt a felszólalási eljárásban részt vett felek közötti, a 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének alkalmazását indokolttá tévő képviseleti viszony fennállásáról. Amint ugyanis már a fenti 16. pontban említésre került, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy mivel a beavatkozó nem vitatta a védjegyjogosult ügynöki jogállását, az a releváns kérdés, hogy kapott-e a védjegyjogosulttól engedélyt arra, hogy a kívánt lajstromozás iránti kérelem ügyében eljárjon.

45 Meg kell állapítani, hogy az OHIM által képviselt állásponthoz hasonlóan a Törvényszékhez nem a felszólalási eljárásban részt vett felek közötti képviseleti viszony fennállására, hanem a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése értelmében vett engedély fennállására vonatkozó kérdéssel fordultak. Ezért nem lehet hivatalból vizsgálni e rendelkezés első hivatkozott alkalmazási feltételét.

46 A felperes kijelentésével ellentétben tehát nem lehet azt állítani, hogy ha a felszólalási eljárásban részt vett felek nem vitatták a köztük lévő képviseleti viszony fennállását, akkor a Törvényszék adottnak vette azt, amely esetben a fellebbezési tanácsot kötötte volna ez az értelmezés, és megsértette volna a 207/2009 rendelet 65. cikkének (6) bekezdését azáltal, hogy nem alkalmazta ugyanezen rendelet 8. cikkének (3) bekezdését.

47 Jóllehet a Törvényszék ítéletének 48. pontjában megerősítette, hogy „ebben az időpontban" létezett egyértelmű, határozott és feltétel nélküli engedély, ez semmilyen módon nem hatott ki a felszólalási eljárásban részt vevő felek közötti képviseleti viszony minősítésére. Amint ugyanis arra az OHIM is hivatkozott, a központi vállalkozás az ügynökének 1996. június 1-jén adta meg a kérdéses engedélyt a köztük lévő, forgalmazási megállapodással létrehozott kereskedelmi kapcsolat keretében. Ezen kapcsolat alapján állapította meg a Törvényszék a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése értelmében egyértelmű, határozott és feltétel nélküli engedély fennállását.

48 Bár vitathatatlan, hogy az említett rendelkezés alkalmazható erre a kapcsolatra, ez nem vonatkozik a felszólalási eljárásban részt vevő felek közötti viszonyra. Az a tény, hogy ennek az engedélynek a fennállása megállapítást nyert, semmilyen jogot nem ruház a felperesre, és nem jogosítja fel automatikusan arra, hogy saját érdekében a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése szerinti képviseleti viszonyra hivatkozzon. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék az engedély fennállásáról csupán mint a 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének alkalmazási feltételéről foglalt állást. Annak a kérdésnek a megválaszolásához, hogy a felperest kötötte-e ez az engedély, amely nem tőle származott, és amelyet olyan szerződéses jogviszony keretében adtak, amelyben ő nem vett részt, azt kell megvizsgálni, hogy az 1995. május 19-i megállapodásban részes felek közötti szerződéses jogviszony az eszközök átruházása révén átszállt-e a felperesre, ez viszont az eszközök átruházásáról szóló szerződésre alkalmazandó jogtól függ.

49 A fentiekből az következik, hogy a fellebbezési tanács köteles volt a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében foglalt valamennyi feltételt megvizsgálni, ideértve a képviseleti viszony fennállására vonatkozó feltételt is, amely az új védjegyjogosult és a beavatkozó közötti jogviszonyra tekintettel az engedély fennállásának szükséges előfeltétele (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott ARCOL-ítélet 38. pontját). Következésképpen – a felperes által előadottakkal ellentétben – a fellebbezési tanács megtette a Törvényszék ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket.

50 A fentiekből az következik, hogy a fellebbezési tanács nem sértette meg a 207/2009 rendelet 65. cikkének (6) bekezdését, amikor megvizsgálta a képviseleti viszony fennállását.

51 Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani.

2. *A 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított első jogalapról*

A felek érvei

52 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdését, mivel nem ismerte el, hogy a felperes e rendelkezés alapján jogosult felszólalni a beavatkozó által saját nevében lajstromoztatni kívánt közösségi védjeggyel szemben.

53 Először is a fent hivatkozott rendelkezéssel érintett árukkal kapcsolatban a felperes arra hivatkozik, hogy a „vágó- és szúrófegyverek, lőszerek és lövedékek” jellegüket (minthogy személyi biztonsághoz kapcsolódnak), felhasználásukat és forgalmazási hálózatukat tekintve hasonlók a korábbi védjegyekkel jelölt árukhoz.

54 Másodszor, a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében említett engedéllyel kapcsolatban a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács hibát követett el akkor, amikor nem ismerte el, hogy a korábbi védjegyjogosultnak, a wyomingi társaságnak

az engedélye e társaság eszközeinek megvásárlásakor nem maradt érvényben, és így nem kötelezte a felperest. Azt állítja, hogy semmilyen módon nem fogadta el, illetve nem említették azt, hogy a védjegyeket dologi jog terhelné, ezért olyan állapotban szerezte meg a védjegyeket, ahogyan azok a lajstromban és az eszközök átruházásáról szóló szerződésben szerepeltek. Következésképpen a felperes úgy ítéli meg, hogy nem köti a korábbi védjegyjogosult engedélye, mivel a védjegybejelentést csak azután nyújtották be, hogy a védjegyeket átruházták rá. Másfelől arra is hivatkozik, hogy a wyomingi társaság elnökének 1996. június 1-jei nyilatkozatával a védjegyjogosult mindenesetre csak arról mondott le, hogy egy meghatározott területen fellépjen az ügynöke általi védjegybejelentéssel szemben, és ez a lemondás az eszközök átruházásáról szóló szerződés felei között csupán relatív hatályú volt.

55 A felperes továbbá azt is előadja, hogy mivel nem volt jogutódja a továbbra is fennálló wyomingi társaságnak, e társaság viszonylatában ő csak olyan harmadik személynek tekinthető, amely megszerezte a társaság egyes eszközeit, köztük a korábbi védjegyeket. A beavatkozó ezenkívül nem terjesztett elő bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy megszerezte a felperesnek a vitatott védjegy lajstromozására irányuló engedélyét, és ilyen engedély hiányában ezt nem is tehette meg.

56 A felperes végül azt állítja, hogy még ha adtak is engedélyt, annak hatása csak a képviselet tartamára szólt, amelynek lejártakor a képviseleti viszonnyal egyidőben, a *rebus sic stantibus* elve alapján az engedélyt is hallgatólagosan visszavonták. A felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy a beavatkozónak egyáltalán nem hozták tudomására, hogy a védjegyjogosult nem engedélyezi a védjegy lajstromozását, hiszen ő felszólalást tett a közösségi védjegy lajstromozásával szemben.

57 Az OHIM és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.

A Törvényszék álláspontja

58 Elöljáróban rá kell mutatni arra, hogy jóllehet a fellebbezési tanács a felperes által a jelen keresetben hivatkozott valamennyi ok tekintetében elutasította a felszólalást, a felperes a 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének értelmezését illetően nem vitatja a megtámadott határozatot.

59 A határozat következésképpen jogerőre emelkedett abban a részében, amelyben a fellebbezési tanács a FIRST DEFENSE AND DESIGN és FIRST DEFENSE közismert védjegy és lajstromozatlan megjelölés, valamint a FIRST DEFENSE kereskedelmi név tekintetében elutasította a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapított felszólalási okot.

60 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, ha azt a képviselő, illetve az ügynök – a jogosult engedélye nélkül – saját nevében jelentette be lajstromozásra, kivéve ha a képviselő vagy az ügynök igazolja, hogy eljárása helyénvaló volt.

61 E rendelkezés szövegéből kitűnik, hogy ahhoz, hogy egy felszólalás eredményes legyen, először is az szükséges, hogy a felszólaló legyen a korábbi védjegy jogosultja, másodszor, hogy a védjegybejelentő legyen a védjegyjogosult képviselője vagy ügynöke, harmadszor, hogy a védjegybejelentést a képviselő vagy az ügynök nevében, a jogosult engedélye nélkül nyújtsák be, és a képviselő vagy az ügynök eljárása jogilag ne legyen igazolható, negyedszer pedig, hogy a bejelentés alapvetően azonos vagy hasonló megjelölésekre vonatkozzon. Ezen feltételek együttes fennállása szükséges.

62 Ezért azt kell megvizsgálni, hogy a jelen ügyben teljesülnek-e a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében foglalt feltételek.

A korábbi védjegyek tulajdonjogára vonatkozó első feltételről

63 E tekintetben arra kell rámutatni, hogy a felperes a wyomingi társaság eszközeinek megvásárlása révén megszerezte az amerikai védjegyeket, amelyek között a bejelentéssel érintett védjegy is szerepelt. A felperes tehát a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése értelmében a korábbi védjegyek jogosultja, amit végeredményben a beavatkozó sem vitat.

A képviseleti viszony fennállására vonatkozó második feltételről

64 A 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében szereplő „ügynök" és „képviselő" kifejezéssel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy ezeket – az OHIM előtti felszólalási eljárásról szóló iránymutatásoknak a védjegyjogosult ügynökei által felhatalmazás nélkül benyújtott bejelentésre vonatkozó részeinek mintájára – tágan kell értelmezni: minden olyan, szerződéses megállapodáson alapuló jogviszony ideértendő, amely alapján – a jogosult vagy a meghatalmazó és a közösségi védjegy bejelentője közötti szerződéses jogviszony minősítésétől függetlenül – az egyik fél a másik érdekeit képviseli. Ezen iránymutatások szerint a 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének alkalmazásában elegendő az, ha olyan jellegű kereskedelmi együttműködési megállapodás van érvényben a felek között, amely bizalmi viszonyt teremt azáltal, hogy kifejezetten

vagy hallgatólagosan úgy rendelkezik, hogy a védjegybejelentőt a védjegyjogosult érdekeire vonatkozóan általános bizalmi és együttműködési kötelezettség terheli. Szükséges viszont, hogy legyen megállapodás a felek között. Ha a védjegybejelentő teljesen önállóan jár el, anélkül hogy bármilyen kapcsolatban állna a jogosulttal, nem tekinthető ügynöknek az említett rendelet 8. cikkének (3) bekezdése értelmében. Így a jogosult vevője vagy ügyfele nem minősül ugyanezen rendelet 8. cikke (3) bekezdésének alkalmazásában „ügynöknek" vagy „képviselőnek", mivel ezeket a személyeket nem terheli a védjegyjogosulttal szembeni sajátos bizalmi kötelezettség.

65 Azzal kapcsolatban, hogy a szerződéses jogviszony a védjegybejelentés időpontjában megszűnt, meg kell jegyezni, hogy – amint ez a fent hivatkozott iránymutatásokból is kitűnik – nem szükséges, hogy a felek közötti megállapodás a védjegybejelentés benyújtásának időpontjában még érvényben legyen, éshogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése azokra a megállapodásokra is kiterjed, amelyek a közösségi védjegybejelentés benyújtásának napja előtt lejártak, feltéve hogy az eltelt idő alapján jogosan feltételezhető, hogy a bizalmi kötelezettség és a bizalmi viszony a közösségi védjegybejelentés időpontjában is fennállt. A 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének ez a kiterjesztő értelmezése a védjegyjogosultak védelmére irányul még azt követően is, hogy a bizalmi kötelezettséget keletkeztető szerződéses jogviszony megszűnt.

66 A jelen ügyben bár a felperes a keresetlevélben vitatni látszik a fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint a felszólalási eljárásban részt vevő felek között semmilyen képviseleti viszony nem állt fenn a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése értelmében, meg kell állapítani, hogy semmilyen érvet nem hoz fel e tekintetben az álláspontja alátámasztására. Csupán arra hivatkozik, hogy a Törvényszék ítéletének 39. pontjában „igen helyesen azt állapította meg, hogy fennállt képviseleti viszony, és hogy ez nem volt vitatott a felek között". A fenti 45. és 46. pontban szereplő megállapításokra tekintettel azonban ezzel nem lehet eredményesen érvelni.

67 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy – amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 41. pontjában helyesen állapította meg – a képviseleti viszony fennállásának bizonyítása a felperest terhelte. Megállapítható viszont, hogy a felszólalási eljárásban a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő ilyen viszony fennállására vonatkozóan. Igaz ugyan, hogy a felperes olyan, neki kiállított számlákat és megrendelőlapokat mutatott be, amelyek alapján más körülmények között feltételezhető lenne, hogy kereskedelmi megállapodás állt fenn a felszólalási eljárásban részt vevő felek között, ezek azonban nem azt bizonyítják, hogy a beavatkozó a felperes nevében járt el, hanem csak azt, hogy olyan, eladói-vevői viszony állt fenn köztük, amely előzetes megállapodás nélkül is létrejöhetett. Az ilyen kapcsolat nem elegendő a 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének alkalmazásához.

68 Ugyanígy nem tekinthető a felszólalási eljárásban részt vett felek közötti viszony jellegére vonatkozó bizonyítéknak a Defense Technology Corporation of America igazgatójának eskü alatt tett nyilatkozata, amelyet a felperes a felszólalási eljárásban terjesztett elő, és amely szerint ez utóbbi azonos a wyomingi társasággal. Az a tény ugyanis, hogy a felperes a wyomingi társaság tevékenységét ugyanazon a néven folytatja, csupán az eszközök átruházásából következik, amely együtt járt az átruházó kereskedelmi nevének megszerzésével. Az, hogy ez olyan benyomást kelt, mintha ugyanarról a vállalkozásról lenne szó, nem elegendő annak megállapításához, hogy a felperes és a beavatkozó között valóban olyan kereskedelmi kapcsolat állt fenn, amely a központi vállalkozás és annak ügynöke közötti kapcsolathoz hasonlítható.

69 Így azt kell megállapítani – ahogyan azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 45. pontjában kifejtette –, hogy ezen bizonyítékok alapján nem állapítható meg a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése szerinti képviseleti viszony. Másfelől a felszólalási eljárás során a felperes egyáltalán nem hivatkozott arra, hogy új megállapodást kötött a beavatkozóval.

70 Mivel nem bizonyították, hogy a felszólalási eljárásban részt vevő felek között a központi vállalkozások és azok ügynökei közötti megállapodáshoz hasonló kereskedelmi megállapodás jött létre, sem pedig azt, hogy a beavatkozó a felperes nevében, és nem önállóan járt el, a fellebbezési tanács jogosan állapította meg, hogy nem áll fenn ilyen viszony, és következésképpen nem alkalmazható a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése.

71 Még ha feltételezzük is, hogy a beavatkozó által kapott engedély a létjogosultságát biztosító képviseleti viszony megszűnésekor lejárt, ez akkor sem érintené a megtámadott határozat jogszerűségét, és különösen azt a tényt, hogy a felperes nem hivatkozhat a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésére, mivel e rendelkezés értelmében nem áll fenn közte és a beavatkozó között képviseleti viszony.

72 Az 1995. május 19-i megállapodásban részes felek közötti szerződéses jogviszony felperesre történt átszállásával kapcsolatban arra kell emlékeztetni, hogy az eszközök átruházásáról szóló szerződés magában foglalja a jogoknak és a kötelezettségeknek az átruházó jogalanyról a megszerzőre történő átszállását. A jelen ügyben az eszközök átruházásáról szóló szerződésből kitűnik, hogy e jogok körébe tartoztak a korábbi védjegyek, amelyeknek a felperes a jogosultja lett. A szerződés azonban nem említi, hogy kötöttek volna forgalmazási szerződést a beavatkozóval, és védjegyjogok fennállására sem utal. Ahogyan azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 35. pontjában megállapította, „a felperes nem állítja azt, hogy az európai kereskedelmi tevékenységre vonatkozó helyzetet vagy a védjegy-bejelentési kérelmek benyújtásának jogát az eszközök átruházásáról szóló szerződés kifejezetten szabályozná". E tekintetben – amint arra a megtámadott határozat 53. pontja is rámutat – „a védjegyjogosulti minőségen túlmutató jogok nem abból erednek, hogy a (korábbi) központi vállalkozás által engedélyezett jogok harmadik személyre szálltak át, hanem a [beavatkozó] azzal az amerikai vállalkozással fenntartott kapcsolatának a jellegéből, amelytől az Európában értékesített árut kapta".

73 Következésképpen a felperes, mivel nem terjesztett elő bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a központi vállalkozások és azok ügynökei közötti megállapodáshoz hasonló megállapodást kötött a beavatkozóval, nem részesülhet a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében biztosított védelemben, és nem léphet fel ezen az alapon – pusztán mint a korábbi védjegyek jogosultja – a vitatott védjegy lajstromozásával szemben.

74 A fentiekre tekintettel azt kell megállapítani, hogy a fellebbezési tanács jogosan mondta ki, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében foglalt, a képviseleti viszonyra vonatkozó feltétel nem teljesül, és ezért nem alkalmazható ez a rendelkezés. Következésképpen el kell utasítani az első jogalapot anélkül, hogy vizsgálni kellene a felperes által a többi feltételre vonatkozóan előadott – köztük az ütköző védjegyekkel jelölt áruk hasonlóságára irányuló – érvet.

3. *A meghallgatáshoz való jog, valamint a 207/2009 rendelet 63. cikke (2) bekezdésének, továbbá 75. és 76. cikkének megsértésére alapított harmadik jogalapról*

A felek érvei

75 A felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 63. cikkének (2) bekezdését azáltal, hogy nem hívta fel a felszólalási eljárásban részt vett feleket észrevételeik megtételére az eljárásnak a 2004-es határozatnak a Törvényszék ítéletével történt hatályon kívül helyezése miatti újbóli megnyitását követően. Másfelől arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette a meghallgatáshoz és a védelemhez való, a 207/2009 rendelet 75. cikkében biztosított jogát, először is azért, mert nem adott számára lehetőséget arra, hogy az újabb határozat meghozatala előtt a

Törvényszék ítéletére vonatkozóan nyilatkozatot tegyen, másodszor pedig azért, mert a fellebbezési tanács nem vizsgálta meg összességükben az érveket és a bizonyítékokat.

76 Az OHIM vitatja a felperes érveit.

A Törvényszék álláspontja

77 A jelen jogalap három részre bontható: az első a 207/2009 rendelet 63. cikkének (2) bekezdésére, a második az említett rendelet 75. cikkének megsértésére, a harmadik pedig az ugyanezen rendelet 76. cikkének a megsértésére vonatkozó jogalap.

A harmadik jogalap első és második részéről

78 E jogalap első két, együttesen vizsgálandó részével kapcsolatban rá kell mutatni arra, hogy a felperes lényegében azt kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a védelemhez való jogát azáltal, hogy a megtámadott határozat meghozatala előtt nem kérte be a felszólalási eljárásban részt vett feleknek a Törvényszék ítéletére vonatkozó észrevételeit. A felperesnek e jogalap második részében hivatkozott azon érvét, miszerint a fellebbezési tanács nem vette kellően figyelembe az általa előterjesztett

észrevételeket, a megtámadott határozat indokolására vonatkozó értékelés során fogjuk megvizsgálni (lásd a következő 90–97. pontot).

– A felszólalási eljárásban részt vevő feleknek a Törvényszék ítéletére vonatkozó meghallgatáshoz való jogáról

79 A 207/2009 rendelet 75. cikke szerint az OHIM határozatai csak olyan érveken alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni. Ez a rendelkezés a közösségi védjegyjogban a védelemhez való jog biztosításának általános elvét fejezi ki (a Törvényszék T-320/03. sz., Citicorp kontra OHIM (LIVE RICHLY) ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-3411. o.] 21. pontja). A közösségi jog ezen általános elvénél fogva a hatósági határozatok azon címzettjeinek, akik érdekeit a határozat érzékelhetően érinti, lehetőséget kell adni arra, hogy megfelelően kifejthessék álláspontjukat (a Bíróság 17/74. sz., Transocean Marine Paint kontra Bizottság ügyben 1974. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 1974., 1063. o.] 15. pontja; a Törvényszék T-34/00. sz., Eurocool Logistik kontra OHIM (EUROCOOL) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-683. o.] 21. pontja; fent hivatkozott LIVE RICHLY-ítéletének 22. pontja és ARCOL-ítéletének 55. pontja).

80 A meghallgatáshoz való jog valamennyi olyan ténybeli vagy jogi elemre kiterjed, amely a határozat alapját képezi, és nem terjed ki a hatóság által elfogadni szándékozott végső állásfoglalásra (a Törvényszék T-16/02. sz., Audi kontra OHIM (TDI) ügyben 2003. december 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-5167. o.] 75. pontja és a fent hivatkozott ARCOL-ítélet 55. pontja).

81 A jelen ügyben az OHIM aktájából nem derül ki, hogy a felszólalási eljárásban részt vevő feleket felhívták volna arra, hogy az ügy visszautalását követően terjesszék elő a Törvényszék ítéletére vonatkozó észrevételeiket. Az OHIM 2007. február 23-i levelében csupán az OHIM fellebbezési tanácsai elnökségének 2007. február 16-án hozott

határozatát közölte velük, amelyben az ügyet az OHIM fellebbezési tanácsaira vonatkozó eljárási szabályok megállapításáról szóló, 1996. február 5-i 216/96/EK bizottsági rendelet (HL L 28., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 221. o.) 1d. cikke alapján a negyedik fellebbezési tanácsra osztották.

82 A felperes 2008. június 10-i levelével és a beavatkozó 2008. november 25-i levelével erre a közlésre válaszul tájékoztatást kért az eljárás állásáról. Az OHIM 2008. június 26-án, illetve 2008. december 1-jén visszaigazolta az említett levelek kézhezvételét, és arról tájékoztatta a felszólalási eljárásban részt vevő feleket, hogy leveleiket továbbította a negyedik fellebbezési tanácsnak. 2009. május 5-i levelével az OHIM közölte a megtámadott határozatot a felszólalási eljárásban részt vevő felekkel.

83 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy sem a 207/2009 rendelet, sem a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL 1995., L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) nem ír elő különleges eljárást a fellebbezési tanács számára arra az esetre, amikor a Törvényszék hatályon kívül helyez egy határozatot, és visszautalja az ügyet a fellebbezési tanács elé, következésképpen a fellebbezési tanács nem köteles újból meghallgatni az adott feleket. Ilyen kötelezettséget csak a védelemhez való jog tiszteletben tartásának a 207/2009 rendelet 75. cikkének második mondatában foglalt közösségi jogi alapelve keletkeztethet.

84 A felperes állításával ellentétben a 75. cikk második mondata azonban semmiképpen nem rendelkezik arról, hogy azután, hogy a fellebbezési tanácsi határozat Törvényszék általi hatályon kívül helyezése következtében az eljárás újraindult az OHIM előtt, a felperest újból fel kellene hívni arra, hogy terjessze elő azokra a jogi és ténybeli kérdésekre vonatkozó észrevételeit, amelyekkel kapcsolatban a korábban lefolytatott írásbeli szakasz során már volt lehetősége nyilatkozni, mivel a negyedik fellebbezési

tanács e tekintetben a jelenlegi állapotában folytatja az aktát (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-193/09. P. sz., Kaul kontra OHIM ügyben 2010. március 4-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 60. pontját).

85 A jelen esetben megállapítható, hogy a 2004-es határozat elfogadásához vezető eljárás keretében a felperesnek volt lehetősége arra, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése alapján tett felszólalásával kapcsolatos valamennyi szempontra vonatkozóan – így a képviseleti viszony fennállására vonatkozóan is – előterjessze észrevételeit. A megtámadott határozatból egyébként sem állapítható meg az, hogy a negyedik fellebbezési tanács más ténybeli és jogi elemek alapján döntött volna, mint amelyek a 2004-es határozat elfogadásakor a rendelkezésére álltak (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Kaul kontra OHIM ügyben hozott végzés 59. pontját).

86 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a megtámadott határozat olyan ténybeli és jogi elemeken alapul, amelyekre vonatkozóan a felszólalási eljárásban részt vevő felek észrevételei a 2004-es határozat elfogadását megelőző igazgatási eljárásban kellő teret kaptak.

87 Ilyen körülmények között azt sem lehet állítani, hogy a fellebbezési tanács megsértette volna a 207/2009 rendelet 63. cikkének (2) bekezdését, amely szerint a fellebbezési tanács, ahányszor csak szükséges, felhívja a feleket, hogy nyújtsák be az ellenérdekű fél nyilatkozatával vagy a fellebbezési tanács felhívásával kapcsolatos észrevételeiket.

88 Ezért sem a 207/2009 rendelet 75. cikkének második mondata, sem pedig e rendelet 63. cikkének (2) bekezdése vagy 65. cikkének (6) bekezdése nem rendelkezik úgy, hogy a felperest meg kellett volna hallgatni a Törvényszék ítéletéből eredő következményekkel kapcsolatban (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Kaul kontra OHIM ügyben hozott végzés 62. pontját).

– A megtámadott határozat indokolásáról

89 Ami különösen a felperesnek a harmadik jogalap második részében hivatkozott azon érvét illeti, miszerint a fellebbezési tanács nem vette kellően figyelembe az általa előterjesztett észrevételeket, meg kell állapítani, hogy a felperes ezzel az érvvel valójában azt kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács nem indokolta jogilag megkövetelt módon a megtámadott határozatot, mivel nem adott választ minden érvére.

90 A 207/2009 rendelet 75. cikkének első mondata alapján az OHIM határozatait indokolni kell. Az ítélkezési gyakorlat szerint e kötelezettség terjedelme azonos az EK 253. cikkben foglalt kötelezettség terjedelmével, célkitűzése pedig lehetővé teszi egyrészt az érdekelt számára, hogy megismerhesse a meghozott intézkedés okait, és ezáltal védhesse jogait, másrészt az uniós bíróság számára, hogy ellenőrzést gyakorolhasson a határozat jogszerűsége felett (lásd a Törvényszék T-124/02. és T-156/02. sz., Sunrider kontra OHIM – Vitakraft-Werke Wührmann és Friesland Brands [VITATASTE és METABALANCE 44] egyesített ügyekben 2004. április 28-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1149. o.] 72. és 73. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

91 Ugyanezen ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy azt a kérdést, hogy valamely határozat indokolása kielégíti-e ezen igényeket, nemcsak a szövegezésére, de a kontextusára, valamint az érintett területet szabályozó valamennyi jogszabályra is tekintettel kell értékelni (lásd a fent hivatkozott VITATASTE és METABALANCE 44 ügyben hozott ítélet 73. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

92 Azonban a fellebbezési tanácsoktól nem lehet megkövetelni, hogy olyan magyarázatot adjanak, amely egyenként és kimerítően követi a felek által előadott összes érvet. Az indokolás tehát lehet hallgatólagos is, amennyiben lehetővé teszi az érdekelt felek számára, hogy megismerjék a fellebbezési tanács határozata elfogadásának az okait, és lehetővé teszi a hatáskörrel rendelkező bíróság számára a bírói felülvizsgálat gyakorlását (lásd értelemszerűen a Bíróság C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-123. o.] 372. pontját, valamint C-3606. P. sz., Groupe Danone kontra Bizottság ügyben 2007. február 8-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-1331. o.] 46. pontját).

93 Egyrészt rá kell mutatni arra – ahogyan ez a megtámadott határozatnak a korábbi védjegyekkel jelölt áruk azonosságára és hasonlóságára vonatkozó 19–22. pontjából, a wyomingi társaság eszközeinek megvásárlása következtében a felperes által megszerzett jogokra vonatkozó 35. pontjából, és végül a felszólalási eljárásban részt vevő felek közötti képviseleti viszony fennállásának kérdésére vonatkozó 41–46. pontjából kitűnik –, hogy a fellebbezési tanács az igazgatási eljárás keretében megvizsgálta az említett felek által előterjesztett érveket és bizonyítékokat. A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 41. és 42. pontjában konkrétan azt állapította meg, hogy a felperesnek fel kellett volna hoznia és adott esetben bizonyítania kellett volna azokat a tényeket, amelyek alapján azt lehetett volna megállapítani, hogy nemcsak a beavatkozó és a wyomingi társaság között 1996 augusztusáig, hanem a beavatkozó és a felperes között is 1996 augusztusa és 1997 nyara, illetve legkésőbb szeptembere között a központi vállalkozások és azok ügynökei közötti kapcsolatra jellemző viszony állt fenn, ennek azonban a felperes nem tett eleget.

94 Ebből következően a fellebbezési tanács nem sértette meg indokolási kötelezettségét, amikor annak érdekében, hogy megállapítsa a felszólalási eljárásban részt vevő felek közötti képviseleti viszony fennállását, a felperes által hivatkozott érvek tartalmát és az azok alátámasztására előterjesztett bizonyítékok bizonyító erejét értékelte, majd elutasította.

95 Másrészt meg kell állapítani, hogy a felperes egyáltalán nem tisztázta, melyek voltak azok az érvek, amelyeket a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban állítólag figyelmen kívül hagyott.

96 Ebből következik, hogy a fenti 93. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint a fellebbezési tanács nem sértette meg az őt terhelő bizonyítási kötelezettséget. A harmadik jogalap első két részét következésképpen el kell utasítani.

A harmadik jogalap harmadik részéről

97 A 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdése alapján az OHIM az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja; a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van. Ugyanezen rendelet 76. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az OHIM figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő.

98 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy a felperes egyáltalán nem terjeszt elő kifejezetten olyan érvet, amely a 207/2009 rendelet 76. cikkének megsértéséhez kapcsolódhat.

99 Emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének első bekezdése értelmében, amely ugyanezen alapokmány 53. cikke első bekezdésének megfelelően a Törvényszék előtti eljárásra is alkalmazandó, valamint az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontja szerint a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. A keresetlevélnek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy az alperes előkészíthesse a védekezését, és a Törvényszék dönthessen a keresetről adott esetben minden további információ nélkül. A jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás biztosítása érdekében a kereset elfogadhatóságához szükséges, hogy maga a keresetlevél tartalmazza az alapjául szolgáló alapvető jogi és ténybeli elemeket, legalább összefoglaló jelleggel, de összefüggő és érthető módon (a Törvényszék T-88/92. sz., De Hoe kontra Bizottság ügyben 1993. április 28-án hozott végzésének [EBHT 1993., II-523. o.] 20. pontja, T-154/98. sz., Asia Motor France és társai kontra Bizottság ügyben 1999. május 21-én hozott végzésének [EBHT 1999., II-1703. o.] 49. pontja és T-277/97. sz., Ismeri Europa kontra Számvevőszék ügyben 1999. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-1825. o.] 28. és 29. pontja).

100 Mivel a felperes általánosságban hivatkozik a 207/2009 rendelet 76. cikkének megsértésére, és nem támaszkodik konkrét érvekre, a jelen jogalap harmadik részét mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

101 Mindenesetre ha azt feltételezzük, hogy ez a kifogás úgy értelmezhető, hogy a felperes szerint a megtámadott határozat nem alapult a felszólalási eljárásban részt vevő felek által hivatkozott ténybeli és jogi elemeken, amennyiben a határozat azt mondta ki, hogy nem állt fenn a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében foglalt képviseleti viszony, akkor ezt a kifogást az említett rendelet 75. cikke második mondatának megsértésére alapított jogalap keretében előadott megállapításokra tekintettel mint megalapozatlant el kell utasítani.

102 Másfelől – amint az a 207/2009 rendelet 65. cikke (6) bekezdésének megsértésére alapított második jogalap vizsgálata során megállapítást nyert (lásd a fenti 42–50. pontot) – a fellebbezési tanács jogosan vélte úgy, hogy a Törvényszék ítélete nem szólt

a felszólalási eljárásban részt vevő felek közötti, ugyanezen rendelet 8. cikke (3) bekezdésének alkalmazását indokolttá tévő képviseleti viszony fennállásáról, és jogosan vizsgálta meg az e rendelkezésben foglalt összes feltételt.

103 Ezenkívül rá kell mutatni arra, hogy a fellebbezési tanács nem hozott fel új kizáró okokat, hanem értékelését a felperes által előadott, a 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított viszonylagos kizáró okra alapította. A felszólalási eljárásban részt vevő felek a 2004-es határozat elfogadását megelőző igazgatási eljárás során kellő mértékben megnyilvánultak ennek a rendelkezésnek az alkalmazását illetően, ezért nem volt szükséges újból meghallgatni őket a megtámadott határozat elfogadását eredményező értékelési elemekkel kapcsolatban. Így a fellebbezési tanács a megtámadott határozat elfogadásakor nem sértette meg a 207/2009 rendelet 76. cikkét.

104 A fentiekre tekintettel a harmadik jogalapot, és így a kereset egészét el kell utasítani.

A költségekről

105 A Törvényszék eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, őt az OHIM és a beavatkozó kérelmének megfelelően a költségek viselésére kell kötelezni.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Safariland LLC-t kötelezi saját költségei, valamint a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) és a DEF-TEC Defense Technology GmbH költségeinek viselésére.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. április 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei ..... II - 1636

A felek kérelmei ..... II - 1646

A jogkérdésről ..... II - 1647

1. A 207/2009 rendelet 65. cikke (6) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapró ..... II - 1648

A felek érvei ..... II - 1648

A Törvényszék álláspontja ..... II - 1649

2. A 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított első jogalapról ..... II - 1652

A felek érvei ..... II - 1652

A Törvényszék álláspontja ..... II - 1654

A korábbi védjegyek tulajdonjogára vonatkozó első feltételről ..... II - 1655

A képviseleti viszony fennállására vonatkozó második feltételről ..... II - 1655

3. A meghallgatáshoz való jog, valamint a 207/2009 rendelet 63. cikke (2) bekezdésének, továbbá 75. és 76. cikkének megsértésére alapított harmadik jogalapról II - 1659

A felek érvei ..... II - 1659

A Törvényszék álláspontja ..... II - 1660

A harmadik jogalap első és második részéről ..... II - 1660

– A felszólalási eljárásban részt vevő feleknek a Törvényszék ítéletére vonatkozó meghallgatáshoz való jogáról ..... II - 1661

– A megtámadott határozat indokolásáról ..... II - 1664

A harmadik jogalap harmadik részéről ..... II - 1666

A költségekről ..... II - 1668